

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Mgr. V. V.**, proti žalovanému: **Zastupitelstvo města Litoměřice**, se sídlem Mírové náměstí 15/7, Litoměřice, proti usnesení žalovaného ze dne 24. 4. 2025, č. j. 54/2/2025, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 2025, č. j. 141 A 26/2025-20,

t a k t o :

- I. Žádost žalobce o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného usnesení žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o odstranění sochy vojáka Rudé armády nazvané *Čest a sláva Sovětské armádě* z Jiráskových sadů ve městě Litoměřice a o jejím přesunutí do kasáren. Krajský soud žalobu v záhlaví označeným usnesením dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl, neboť se věc netýká výkonu veřejné správy ze strany orgánů města Litoměřice.

[2] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jež byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 5. 8. 2025.

[3] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je s podáním kasační stížnosti spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky 19 Sazebníku poplatků, který je přílohou tohoto zákona, činí poplatek za kasační stížnost 5.000 Kč.

[4] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

[5] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 8. 2025, č. j. 2 As 176/2025-7, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Ke splnění této povinnosti mu stanovil lhůtu 15 dnů od doručení usnesení. Zároveň ho poučil, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, zastaví řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

[6] Dne 22. 8. 2025 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud následně stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů od doručení přípisu doložil své osobní a majetkové poměry. Za tím účelem mu zaslal formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech (dále jen „formulář“). Stěžovatel na tuto výzvu nijak nereagoval, o prodloužení stanovené lhůty nepožádal. Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 10. 9. 2025, č. j. 2 As 176/2025-31, žádost stěžovatele zamítl, neboť vůbec nevylicil ani nedoložil své osobní a majetkové poměry, opětovně ho vyzval k zaplacení soudního poplatku, k čemuž mu stanovil novou náhradní lhůtu v délce 15 dnů od doručení usnesení. Současně jej znovu poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 10. 9. 2025, takže posledním dnem stanovené lhůty byl čtvrtek 25. 9. 2025.

[7] Dne 10. 9. 2025 stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu doručil přípis, v němž uvedl, že z důvodu nemoci nemůže ve věci jednat, což ovšem v rozporu se svým příslibem nedoložil. V poslední den nové náhradní lhůty k zaplacení soudního poplatku, tedy 25. 9. 2025, zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu nový návrh na osvobození od soudních poplatků. K návrhu přiložil vyplněný formulář, který mu dříve zaslal Nejvyšší správní soud. Alternativně stěžovatel požádal o posečkání se zaplacením soudního poplatku. V žádosti uvedl, že vyzval jiné subjekty, aby mu se zaplacením soudního poplatku pomohly, přičemž jeden z nich (Komunistická strana Čech a Moravy) mu sdělil, že ve věci uspořádá sbírku či věc projedná ve svých orgánech.

[8] Následujícího dne stěžovatel zaslal Nejvyššímu správnímu soudu „revizi“ výše uvedených návrhů, která je však obsahově shodná s původními podáními. Téhož dne zaslal další přípis, v němž vymezil důvody, proč ve stanovené lhůtě nebyl schopen zaplatit soudní poplatek. Dále v něm uvedl, že na jeho straně došlo k podstatné změně okolností, která dle jeho názoru ospravedlňuje opětovné podání žádosti o osvobození od soudních poplatků. Rovněž předložil řadu listin, které mají osvědčit jeho nepříznivou majetkovou, zdravotní a sociální situaci.

[9] Ke svým návrhům konkrétně uvedl, že mu Nejvyšší správní soud v souvislosti s první žádostí o osvobození od soudních poplatků stanovil příliš krátkou lhůtu k doložení osobních a majetkových poměrů, neboť činila fakticky pouze 13 dní včetně dnů pracovního volna, během nichž stěžovatel z důvodu svědomí a náboženského přesvědčení nemůže pracovat. Poukázal na několik usnesení a přípisů Nejvyššího správního soudu, jimiž mu byly stanoveny delší lhůty pro učinění různých úkonů v jiných řízeních o kasační stížnosti, než jaká mu byla stanovena v této věci. Dle názoru stěžovatele by měli všichni soudci Nejvyššího správního soudu postupovat jednotně. V nynější věci byl stěžovatel diskriminován, motivem diskriminace mohla být politická povaha merita věci. Před

pokračování

i v průběhu lhůty k doložení jeho majetkových poměrů i lhůty k zaplacení soudního poplatku byl stěžovatel nemocný. Od 14. do 20. 8. 2025 byl v pracovní neschopnosti, která byla ukončena nikoli z důvodu zlepšení jeho zdravotního stavu, ale v důsledku žádosti Územní správy sociálního zabezpečení, neboť stěžovatel není účasten nemocenského pojištění. Aktuální zdravotní zprávu stěžovatel doložit nemůže, neboť dne 18. 9. 2025 došlo ze strany jeho ošetřující lékařky k ukončení poskytování zdravotní péče, s čímž stěžovatel nesouhlasí. Dále se stěžovatel věnuje příčinám své nemoci, které vidí v jiných soudních řízeních, jichž je účastníkem. Změna poměrů na jeho straně je zjevná. Jeho nemoc mu snižuje možnosti výdělku, nově navíc obdržel výpověď podnikatelského účtu ze strany banky z důvodu debetního zůstatku, což pravděpodobnost zlepšení jeho majetkových poměrů dále snižuje. Stěžovatel dosáhl poslední výdělek výkonem advokátní činnosti v březnu 2025. Potřebuje léky v ceně 25.000 Kč, které mu byly předepsány koncem srpna 2025. Konečně se stěžovatel domáhá toho, aby Nejvyšší správní soud zrušil své usnesení č. j. 2 As 176/2025-31 prostřednictvím autoremedury dle § 210a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).

[10] Dne 29. 9. 2025 zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu další přípis, v němž uvedl, že oslovil další subjekty, které by mu mohly se zaplacením soudního poplatku pomoci. Je toho názoru, že veřejná moc (soudy) by měly umožnit realizaci práva na soudní ochranu pomocí veřejných a soukromých sbírek a peněžních darů, neboť solidární spolupráce je základním rysem právního státu. Zároveň navrhl, aby byl osvobozen od soudních poplatků alespoň zčásti, neboť částku 3.000 Kč by byl ochoten obratem uhradit.

[11] Z usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 2/2014-17, č. 3226/2015 Sb. NSS, vyplývá, že „*podá-li účastník řízení před soudem žádost o posečkáni s placením soudního poplatku, soud ji posoudí podle zákona o soudních poplatcích a příslušných procesních řádů jako žádost o osvobození od soudního poplatku, žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) citovaného zákona, nebo jako žádost o prodloužení soudcovské lhůty k zaplacení soudního poplatku*“. Z textu stěžovatelových podání vyplývá, že se domáhá právě osvobození od soudního poplatku, přičemž o osvobození žádá již podruhé, nyní alespoň částečné, případně prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku.

[12] Judikatura dovozuje, že „*o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení*“ (rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008-65). Pokud opakovaná žádost takové nové informace neobsahuje, nerozhoduje o ní soud vůbec (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 As 65/2010-106, bod 10). O opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků tedy soud rozhodne jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné rozhodné skutečnosti, které účastník nemohl v předchozí žádosti uplatnit, resp. došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení. Je přitom na žadateli, aby prokázal změnu poměrů, která by odůvodňovala opětovné rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2021, č. j. 7 Afs 200/2021-77). Změna poměrů stěžovatele musí být posuzována ve vztahu k prvotní žádosti o osvobození od soudních poplatků. Jinými slovy, aby měla opakovaná žádost šanci na úspěch, muselo by ke změně poměrů dojít v době mezi vydáním usnesení o první žádosti a podáním druhé žádosti (obdobně rovněž rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007-150, ze dne 9. 4. 2020, č. j. 1 As 468/2019-69, ze dne 9. 3. 2023, č. j. 3 As 78/2022-76, nebo usnesení ze dne 5. 9. 2025, č. j. 9 As 108/2025-54).

Opětovná žádost o osvobození od soudních poplatků tak neslouží k nápravě liknavosti účastníka v souvislosti s rozhodováním o první žádosti.

[13] Nejvyšší správní soud o opětovné žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků nerozhodoval. Stěžovatel totiž neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo patrné, že u něj od rozhodnutí o jeho první žádosti došlo ke změně osobních či majetkových poměrů. Stěžovatel svoji opakovanou žádost zdůvodňuje skutečnostmi, které mohl uplatnit již ve své první žádosti, a nemohou tedy představovat změnu poměrů na jeho straně. Stěžovatel netvrdí, že by se za dobu jednoho měsíce jakkoliv změnil jeho osobní, výdělkové či majetkové poměry. Již v době první žádosti podstupoval léčbu, byl uznán ošetřujícím lékařem práce neschopným, přičemž posledního výdělku z výkonu advokacie dosáhl dle vlastního tvrzení v březnu 2025. Příjmová ani majetková situace se během této doby tedy nijak nezměnila. Výpověď smlouvy o vedení účtu nesvědčí o podstatné změně zůstatku na účtu, pouze o tom, že se banka rozhodla využít svého práva ukončit smluvní vztah z důvodu dlouhodobě debetního zůstatku na účtu. Žádnou relevantní změnu stěžovatel netvrdí ani ohledně svých výdajů, jejichž úhradu ze strany matky dokládá jejím prohlášením sepsaným již v únoru 2025. Údajně nový výdaj za lék ve výši 25.000 Kč stěžovatel nedoložil, resp. jej ani nevynaložil (vystavený předpis z konce srpna 2025 dle vlastního tvrzení nevyužil). Ani z listin předložených stěžovatelem k opakované žádosti nevyplývá, že by v rozhodném období došlo k jakékoliv relevantní změně poměrů.

[14] Nejvyšší správní soud se stěžovatelem nesouhlasí v tom, že by byla sedmidenní (fakticky třináctidenní) lhůta pro doložení osobních a majetkových poměrů stanovená v souvislosti s jeho první žádostí o osvobození od soudních poplatků příliš krátká. Takto dlouhou lhůtu považuje Nejvyšší správní soud pro účely vyplnění formuláře a případné doložení relevantních listin za zcela dostatečnou. Nejedná se totiž obecně o časově náročný úkon, stěžovatel je navíc advokát, jemuž by doložení majetkových poměrů s ohledem na jeho zkušenosti nemělo činit žádné zvláštní potíže (sám ostatně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2025 doložil, že o osvobození od soudních poplatků v jiné věci žádal v červnu tohoto roku, a dále dne 8. 9. 2025 zaslal Nejvyššímu správnímu soudu k věci vedené pod sp. zn. 4 As 178/2025 podání, v němž vyličil své osobní a majetkové poměry). Správní soudy kromě toho běžně účastníkům ukládají povinnost prokázat své majetkové poměry i v kratších lhůtách, přičemž takový postup aproboval i Nejvyšší správní soud (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2025, č. j. 5 As 327/2024-17, který se týká stejného stěžovatele, či usnesení NSS ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 As 227/2017-19). Případné nejsou ani odkazy stěžovatele na jiné usnesení či písemnosti vyhotovené Nejvyšším správním soudem v řízeních, v nichž stěžovatel rovněž vystupoval. Některé z těchto písemností jsou usneseními, kterými byla stanovena měsíční lhůta k doplnění kasační stížnosti či patnáctidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku. Jedná se o lhůty, jejichž délka je určena přímo zákonem (§ 106 odst. 3 s. ř. s.) nebo je zákonem stanovena alespoň její minimální délka (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), a proto je nelze použít jako argument pro sjednocení délky lhůty k doložení osobních a majetkových poměrů v praxi Nejvyššího správního soudu, která je lhůtou ryze soudcovskou. Je rovněž třeba připomenout, že úvaha o délce takové lhůty je právě na soudu, který ji určí s ohledem na okolnosti věci a potřeby řízení. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, v nynější věci považuje jím stanovenou lhůtu za zcela dostatečnou a přiměřenou. Stěžovatel ostatně mohl požádat o její prodloužení, což neučinil.

[15] Stěžovatel rovněž nevysvětluje, proč své osobní a majetkové poměry ve stanovené lhůtě nedoložil. Opakovaně sice uvádí, že je nemocen, nicméně neosvědčil, že by mu jeho

pokračování

dlouhodobé onemocnění znemožnilo v řízení jednat (teprve dne 26. 9. 2025 předložené rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ani lékařská zpráva ze dne 18. 9. 2025 takový závěr bez dalšího neopodstatňují). Zejména je třeba poukázat na to, že stěžovatel v srpnu i září s Nejvyšším správním soudem komunikoval, a to nejen v této věci (žádost o osvobození od soudních poplatků ze dne 22. 8. 2025, žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 9. 2025, tedy z posledního dne lhůty k doložení osobních a majetkových poměrů, sdělení stěžovatele ze dne 10. 9. 2025), nýbrž rovněž ve věcech jiných (namátkou např. podání odůvodněné žádosti o osvobození od soudních poplatků ze dne 8. 9. 2025 ve věci sp. zn. 4 As 178/2025, podání kasační stížnosti ze dne 8. 9. 2025 ve věci sp. zn. 2 As 203/2025). Stěžovatel nemůže svoji pasivitu omlouvat ani svým náboženským přesvědčením, neboť běh lhůt se náboženskými pravidly neřídí. Pokud jde o dny pracovního volna, jejich význam pro běh lhůt je reflektován v § 40 odst. 3 s. ř. s. tak, že případně-li konec lhůty na sobotu, neděli, nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den. Jinou modifikaci běhu lhůt s ohledem na dny pracovního volna zákon nepřipouští.

[16] Nejvyšší správní soud nemohl rozhodovat ani o žádosti o částečné osvobození od soudních poplatků. Jednak ani v tomto případě stěžovatel neosvědčil, že by došlo ke změně poměrů rozhodných pro posuzování žádosti, jednak byla tato žádost doručena Nejvyššímu správnímu soudu až dne 29. 9. 2025, tedy po marném uplynutí propadlé lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel nijak nezdůvodňuje, proč je částka 3.000 Kč v jeho možnostech, a částka 5.000 Kč již nikoli.

[17] Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že usnesení č. j. 2 As 176/2025-31 nemůže být zrušeno prostřednictvím autoremedury dle § 210a o. s. ř., neboť tento postup se v řízení před správními soudy neužije (viz usnesení NSS ze dne 7. 1. 2014, č. j. 6 Ads 74/2013-12).

[18] Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku dle § 40 odst. 5 věty třetí s. ř. s., a proto žádost stěžovatele výrokem I. tohoto usnesení zamítl. Ze zmíněného ustanovení totiž vyplývá, že prodloužení lhůty je možné pouze z vážných a omluvitelných důvodů. Stěžovatel však žádné takové důvody soudu nesdělil. Ve svých podáních sice opakovaně uvádí, že je dlouhodobě nemocen, jak již však Nejvyšší správní soud uvedl výše, neosvědčil, že by jeho aktuální zdravotní stav vylučoval provést velmi jednoduchý úkon spočívající v zaplacení soudního poplatku. Nadto se nejedná o procesní úkon, který by musel provést osobně. Stěžovatel ostatně spolu s podáním ze dne 29. 9. 2025 doložil, že ve dnech 22. a 25. 9. 2025 mu jeho dlouhodobé onemocnění umožňovalo sepsat poměrně obsáhlé e-mailové zprávy odeslané Tomio Okamurovi a Ing. Bc. Dominiku Hankovi, na něž se obrátil s žádostí o podporu v této věci v podobě úhrady soudního poplatku. Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k tomu, že stěžovatel si jako advokát musí být vědom toho, že povinnost zaplatit soudní poplatek je spojena již s podáním kasační stížnosti. Na zaplacení soudního poplatku měl tedy více než 50 dní. Měl-li stěžovatel v úmyslu financovat soudní poplatek z prostředků třetích osob či z veřejných, popř. soukromých sbírek, měl o shromáždění potřebných prostředků usilovat především před podáním kasační stížnosti, resp. před samotným zahájením soudního sporu jako takového, nikoli nyní, po marném uplynutí lhůty pro zaplacení soudního poplatku.

[19] Stěžovatel důvody žádosti rozhojnil ve svých podáních ze dne 26. a 29. 9. 2025. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že po marném uplynutí propadlé lhůty k zaplacení soudního poplatku nelze přihlídnout k žádným okolnostem, které by jinak odůvodňovaly prodloužení této lhůty v případě, že by poplatník rozhodné skutečnosti soudu sdělil v jejím

průběhu (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2021, č. j. 8 As 290/2021-23). Ani v těchto podáních však nesdělil žádné nové skutečnosti, které by svědčily pro prodloužení lhůty, ani neoznačil důkazy, kterými by svá dřívější tvrzení prokázal.

[20] Z obdobných důvodů Nejvyšší správní soud neshledal, že by bylo namístě aplikovat § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Smyslem tohoto ustanovení je zohlednit situaci, kdy poplatník soudního poplatku je ochoten a schopen soudní poplatek uhradit, ale zabránila mu v tom jiná událost, nikoli situaci, kdy poplatník tvrdí, že není schopen soudní poplatek uhradit z důvodu svých nepříznivých majetkových poměrů a o jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku již bylo pravomocně rozhodnuto (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 32 Cdo 76/2015, či usnesení NSS ze dne 20. 3. 2024, č. j. 2 As 42/2024-14, bod 6). Skutečnost, že stěžovatel nedisponuje prostředky, z nichž by mohl soudní poplatek uhradit, tak neodůvodňuje postup dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, neboť o první žádosti o osvobození od soudních poplatků bylo pravomocně rozhodnuto, přičemž pro rozhodování o opětovné žádosti nejsou splněny podmínky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud výše, stěžovatel neosvědčil ve lhůtě pro zaplacení soudního poplatku ani to, že by mu v úhradě soudního poplatku bránilo jeho dlouhodobé onemocnění.

[21] Výjimku dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích je namístě užít tehdy, jestliže je stěžovatel připraven soudní poplatek uhradit, přechodně mu v tom ale brání vnější okolnosti na něm nezávislé, ovšem bude schopen jej zaplatit nejpozději po skončení řízení. Neurčitá a neosvědčená tvrzení, že by prostředky na úhradu soudního poplatku mohly v budoucnu poskytnout stěžovateli jiné osoby, popř. veřejnost, tyto podmínky nesplňují, neboť nesvědčí o tom, že stěžovatel prostředky na úhradu soudního poplatku reálně disponuje, pouze nemohl provést úhradu soudního poplatku z důvodů nezávislých na jeho vůli. To platí i pro stěžovatelovo (nutno dodat neosvědčené) tvrzení, že mu zástupce politické strany KSČM přislíbil uspořádat sbírku, resp. věc projednat ve stranických orgánech. Rámcově shodné důvody stěžovatel rozhojnil v podáních ze dne 26. a 29. 9. 2025 učiněných až po lhůtě dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Ani tyto později stěžovatelem doplněné (upřesněné) skutečnosti nejsou s to zdůvodnit závěr, že by stěžovateli v důsledku nebezpečí z prodlení mohla vzniknout újma, ani že soudní poplatek nemohl bez své viny zaplatit.

[22] Nejvyšší správní soud shrnuje, že nejsou splněny podmínky pro rozhodnutí o opětovné žádosti o osvobození od soudních poplatků, pro prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku ani pro užití § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích.

[23] Náhradní lhůta k zaplacení soudního poplatku stanovená usnesením č. j. 2 As 176/2025-31 marně uplynula dne 25. 9. 2025. Jelikož stěžovatel v této lhůtě soudní poplatek neuhradil, ačkoliv byl opakovaně poučen o následcích nezaplacení soudního poplatku, Nejvyšší správní soud výrokem II. tohoto usnesení zastavil řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[24] Nejvyšší správní soud dodává, že dne 26. 9. 2025 obdržel v pořadí již druhou žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad kasační stížnosti. O této žádosti nerozhodoval, neboť s ohledem na přednost zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku před odmítnutím kasační stížnosti by to bylo bezpředmětné (viz usnesení NSS ze dne 27. 8. 2025, č. j. 3 As 73/2025-27).

pokračování

[25] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení o ní bylo zastaveno, přičemž nenastala žádná ze situací předvídaných v § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. října 2025

Tomáš Kocourek
předseda senátu